

har indtaget et andet Standpunkt i denne Sag; jeg har tværtimod ei blot i det Hele holdt mig til det Forslag, som forelaa, før jeg overtog Finantsministeriet, men jeg er endog gaaet ind paa adskillige Udvidelser; det er det, som maa fastholdes. Den Fremstilling, som det ærebe Medlem har givet, stemmer altsaa ikke med Virkeligheden.

J. M. Hansen: Den Fremstilling, jeg har givet, stemmer aldeles med Virkeligheden. Den ærebe Finantsminister har jo slet ikke holdt den Stilling, som han henviste til, at hans Forgjænger har indtaget. Hans Forgjænger tog Paragrafen, men erklærede i Landstinget, at han ikke vilde benytte den, før han havde erholdt en Erklæring eller et Samtykke fra Kommunalbestyrelsen; men den nuværende Minister vil ikke beholde Paragrafen (Finantsministeren: Jo, med Kommunalbestyrelsens Samtykke!) Han havde foreslaaet en anden Affattelse, og da jeg foreslog den Affattelse, som sidst var vedtagen, udtalte den ærebe Minister, at den vilde blive forandret. Han veed naturligtvis nok, hvad han siger, naar han taler om Landstinget. Det er den Stilling, jeg paastaar er den sande, og den ærebe Minister har Uret, naar han siger, at han indtager det samme Standpunkt som hans Forgjænger. Naar denne ifjor indtog det Standpunkt, at Paragrafen skulde blive staaende, vilde han med Samtykke af Kommunalbestyrelsen kunne fritage de usformuende Beboere for denne kommunale Afgift, men det kan Ministeren ikke nu. Selv om den ærebe Minister nu faar Kommunalbestyrelsens Erklæring med et Samtykke dertil, kan han ikke fritage fra Afgiften uden ved Lov, thi der findes ikke nogen Paragraf i Loven, som giver ham Bemyndigelse dertil. Hans Standpunkt nu, da Paragrafen er gaaet ud, er altsaa aldeles det modsatte af hans Forgjængers Standpunkt.

Finantsministeren: Det er jo netop efter det ærebe Medlems Ønske, at Paragrafen er gaaet ud. Derfor det ærebe Medlem ikke havde modsat sig Paragrafen, vilde der have staaet en Bemyndigelse for Kongen til ved fgl. Anordning at afgjøre Forholdet i Henhold til Kommunalbestyrelsens Indstilling. Naar det ærebe Medlem nu beklager, at Ministeren ikke kan forelægge Kongen en Anordning, selv om der gjøres Indstilling derom fra Kommunalbestyrelsen, skal det staa fast, at det er efter det ærebe Medlems Ønske, at denne Myndighed er betagen Kongen. Forslaget var affattet i fuldstændig Overensstemmelse med den Forklaring af Paragrafen, som var givet af Regjeringen i forrige Samling. Det er det Punkt, som det gjælder om at fastholde, og naar det ærebe Medlem nu beklager, at Paragrafen er gaaet ud, kan han kun takke sig selv derfor.

J. M. Hansen: Jeg kan ikke lade den ærebe Finantsminister have Ret, thi han har aabenbart Uret. Den ærebe Finantsminister siger, at det efter den Stikkelse, hvori han foreslog Paragrafen kunde ske; men hvad vilde ske, naar Paragrafen blev, som han foreslog den? Enhver følgende Finantsminister vilde da være betagen Myndighed til at foreslaa Kongen en saadan Anordning, inden han kunde skaffe Kommunalbestyrelsens Samtykke. Naar en saadan Bestemmelse blev indsat i Loven, vilde Ministeren være bunden — og ikke han alene, han kunde binde sig selv, saa meget det skulde være — men ogsaa hans Eftermand vilde være det, og de vilde altsaa ikke kunne skaffe disse simple Folk denne Lettelse, naar de ikke kunne faae Kommunalbestyrelserne til at gaa ind derpaa. Det var altsaa et Saand, den ærebe Finantsminister vilde paalægge enhver Eftermand, han faar i Ministeriet; han vilde binde Hænderne paa disse Eftermand tillige med sig selv. Derfor siger jeg endnu, at det ikke er nogen rigtig Fremstilling af det sande Standpunkt, den ærebe Minister har givet. Den ærebe Finantsminister siger, at det er min Skyld, men det er ikke Tilfældet: Jeg vilde ikke have, at man skulde bindes af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, og jeg sagde: Af to Under vælger jeg det mindste. Derfor vilde jeg hellere have Paragrafen ud, men det er aldeles uberettiget at sige, at det er efter mit Ønske, at den skulde gaa ud. Jeg har sagt: Hellere dette Onde end det andet; men at det langtfra var mit Ønske, at Paragrafen skulde gaa ud, viste jeg, da jeg stillede et Forslag, som stemmede med den i forrige Samling vedtagne Paragraf, og fik det vedtaget.

Finantsministeren: Jeg skal endnu kun minde om, at jeg tydelig nok i sin Tid fremhævede, at det altid vilde staa til Regjeringen, naar den dertil fandt sig foranlediget, at bringe Forslag frem for Rigsdagen, saasnart den maatte finde, at der blev negtet Samtykke fra Kommunalbestyrelsen til Forandringer, som ansaas for hensigtsmæssige. Derimod anser jeg det vedblivende for rigtigt, at Regjeringen hævder den kommunale Selvtændighed saaledes, at hvor der er Spørgsmaal om at forandre den gjældende Kommunal-Statteavgivning i et ikke uvigtigt Stykke ved kongelig Anordning, skal en saadan fgl. Anordning ikke kunne gives i Strid med Kommunalbestyrelsens Indstilling. Jeg hævder altsaa paa ethvert Punkt, hvad der i den Henseende er udtalt af Regjeringen. I Anledning af en Ytring af den ærebe Rigsdagsmand for Svendborg skal jeg endnu tilføje en Bemærkning, nemlig den, at jeg visstelig ikke tidligere ved Sagens Behandling her har sagt, hvad han lagde mig i Munden. Jeg har ikke sagt, hvad der „vilde ske“ i Landstinget. Jeg kjender altså godt det virkelige Forhold i Landstinget, som